

KIZINA OLİMPİYAT ÖDÜLÜ KAZANDIRAN ANNE

Matematik Nobel ödülü kazanan ünlü matematikçi Prof.Dr. Meryem Mirzakhani'ye öğrencileri büyük bir sevinçle tebrik ettikten sonra sınıftan bir öğrencisi Meryem Mirzakhani'ye sorar: “**Hocam bu üniversitede bu kadar sayıda matematik Profesörü var, ayrıca bu eyalette ve bu ülkede de yüzlerce değil binlerce matematikçi, belki de binlerce matematik hocası mevcut. Tüm dünyada on binlerce sayıda matematik uzmanı ders veriyor. Bu kadar öğretmen, profesör arasında, bu kadar çok bilim adamı arasında sadece sizi Nobel ödülüne layık gördüler. Sizce bunun sebebi nedir? Bu ödülü neye borçlusunuz?**” Mirzakhani nazik bir tebessümle öğrencisine döner ve şöyle cevap verir: “**Haklısınız, tüm dünya üniversitelerinde, binlerce değil on binlerce matematik profesörü ve öğretmeni arasında beni seçtiler. Fakat ben bu ödülü almamı anneme borçluyum.** “Öğrenciler büyük şaşkınlık içinde sorarlar. “**Annen de matematikçi mi idi?**” “**Hayır, annem matematikçi değil, öğrenimi de sadece ilkokuldu**” Öğrenciler “**Nasıl olur Hocam, matematik ödülü almanızda ilkokul mezunu olan annenizin ne gibi katkısı olabilir?**” Mirzakhani her zamanki tevazu içinde konuşmasını şöyle sürdürür: “**Şimdi bakın, dediğim gibi ben anneme çok şeyler borçluyum. Çünkü bütün anneler çocukları okuldan eve döndükleri zaman onlara şöyle sorarlar: “Evladım bugün öğretmenin sana soru sordu mu?”** Oysa benim annem okuldan eve gelince ilk işi bana şunu sorardı. “**Kızım bugün öğretmenine hangi soruları sordun?**” Böylece annemin bana öğrettiği soru sorma ve sorgulama hevesi bende giderek arttı. Tüm öğrencilik hayatımda bu yönde hazırlık yaptım Her akşam yatağa girmeden hangi soruları soracağımı hazırladıktan sonra yatağıma girerdim. Sordum, sorduğum, sorguladım, okudum ve araştırdım. Sonuçta işte böylece matematik dalında Nobel Ödülü almaya hak kazandım. Dediğim gibi, bu ödülü almama annem sebep olmuştur. Huzurunuzda anneme minnet borçluyum.”

Seminerlerim dolayısıyla günlerim yine okullarda geçiyor. Öğretmen evine yolum düşmez, kahvelerde de çayın kaç kuruş olduğunu bilmiyorum. Geçenlerde seminer için gittiğim bir okulda daha önceden alışkın olduğum bir hadiseyi tekrar yaşadım. Okul müdürlüğü dönemimde kız olsun, erkek olsun fark etmiyor. Özellikle öğretmenler, öğrencilerinin bana intikal ettirilen bir yanlışıdan dolayı velilerini çağırdığımda öğrencinin yanlışı veya hatası annesine intikal ettirdiğimde tereddütsüz aldığım cevap: “**Müdür bey, benim çocuğum yapmaz veya benim çocuğum katiyen yalan söylemez, ben kendimden şüphe ederim ama kızımdan veya oğlumdan katiyen şüphe etmem.**” Seminer dolayısıyla yakın bir zamanda gittiğim bir okulda, okul müdürünün odasında otururken, müdür beyin daha önceden yaramazlık yapan bir erkek öğrencinin velisini çağırmış. Odada otururken bayan bir veli de müdür beyin odasına geldi. Ben odadan çıkmak istememe rağmen müdür bey “**Hocam siz de bulunun sizin de görüşlerinizden yararlanmak isteriz**” diyerek benim de odada bulunmamı rica etti. Müdür bey öğrencinin annesini buyurup edip çayını söyledikten sonra konuyu izah etti. Oğlunun sınıfta bir kız öğrencinin onurunu incitici aslı astarı olmayan bir iftira attığını, kız öğrencinin de utanıp okulu bırakmak istediğini söyledi. Üstelik olayı da bizzat kendisinin araştırarak çocuğunun iftirasının da asılsız olduğunu yalan söylediği sınıfın tümü tarafından ifade edildiğini beyan edince, anne hemen kurşun asker gibi “**Müdür bey katiyetle benim oğlum yalan söylemez**” diye çocuğunu müdafaa etmeye başladı. Neticede çocuğu çağrıldı. Çocuğunun yalanı sınıfta ortaya çıktığı için müdür odasına gelen öğrenciye annesi: “**Bak oğlum müdür bey senin sınıfındaki kız arkadaşına yalan söyleyerek iftira attığını söylüyor**” dediğinde öğrencinin verdiği cevap: “**Anne ben yalan söylemedim sadece şaka yaptım**” der demez, hemen anne atıldı.” **Görüyor musunuz müdür bey benim oğlum yalan söylemez sadece şaka yapmış, çocuklar arasında olur böyle şeyler, bu tür küçük şakaları büyütme ne gerek var?**” diyerek çocuğunu müdafaa etmeye devam etti.

Okullarda verdiğim eğitim seminerlerim yanında “**MANEVİ DEĞERLERİMİZE RAĞMEN NEDEN BURADAYIZ?**” konulu konferansım da cezaevlerinde yoğun ilgi görüyor. Cezaevlerinde gençleri görünce yüreğim parçalanıyor. Bu çocuklar içinde oldukça elit aile çocuklarına da rastlıyorum. **Allah hiçbir çocuğu kötü çocuk olsun diye yaratmıyor. Yüce Peygamberimizin ifadesine göre her doğan çocuk bembeyaz bir yürek, lekesiz bir beyinle doğuyor.** Çocukları kötü yapanlar maalesef çocuğunun ayağına tiken dahi batmasına razı olmayan bazı anneler, aşırı merhameti, sevgisi dolayısıyla çocuklarının hatalarını ve yanlışlarını göz ardı etmelerinden dolayı yüzüne bakmakla, kokusuna doymakta kıyamadıkları yavrularını beton duvarlar arkasına düşürüyorlar, sonra da yüzüne de kokusuna da hasret kalıyorlar.

Müdür beyin odasında şahit olduğum bu olay bana idama mahkûm olan delikanlının hikâyesini aklıma getirdi. Küçüklüğünden beri annesi tarafından her yaptığı hoş görülen ve her yaramazlığına göz yumulan delikanlı büyüyünce suç makinesi olur. En nihayet idama mahkûm olur. Her idamlığa sorulduğu gibi bu delikanlıya da son isteği sorulur. Delikanlı cevaben:” Bir tek dileğim var. Sevgili anneciğimin o mübarek dilini öpmek istiyorum.” Delikanlının isteği üzerine annesi delikanlının bulunduğu idam sehpasına getirilir. Annesi “**Benim sevgili oğlum son bir defa öp bakayım**” diyerek dilini uzatır. İdamlık oğlu iki dişi ile annesinin dilini öyle bir ısırır ki adeta makas gibi annesinin dilini ikiye böler ve dili pat diye yere düşer. Orada bulunanlar: “**vah vah, vah! Ne olacak Eşkiya evlat Bunca cinayet yetmezmiş gibi bir de anasının dilini kopardı**”, derler. İdam mahkûmu genç ise; “**Bilmeden boş yere konuşmayınız. Benim burada mahkûm oluşum o kopasica dildendir.**” Genç mahkûm devam eder. “**Ben çocukluğumda ne yaparsam annem beni hep haklı çıkarırdı, bütün işlediğim suçlar karşısında hep benim yanımda olur, hep beni arkalardı. Hem de yüzde yüz suçlu olduğumu bildiği halde. Annem beni gereği gibi terbiye ekseydi bugün ben bu idam sehpasında olmayacaktım.**” der.

Yarım asırdır eğitimin içindeyim. Bugün evlatlarına en büyük kötülük uzaktan değil maalesef en yakınlarından yani aşarı merhameti yüzünden ebeveynlerden gelmektedir. Henry Ford’u ve oğlunu göz önüne getirin. Henry Ford’un oğlu bıraktığı intihar mektubunda “**Baba hayal edip de ulaşamadığım hiçbir şey kalmadı. Ne varsa önceden hazırlamışsın. Hiç birinde benim emeğim yok. Bu dünyada mutsuzluktan sıkıldım. Artık öbür tarafı merak ediyorum ve gidiyorum.**” diye mektup bırakır ve intihar eder. Bol para ile mutlu olunacağını sananlar, çocukları için yüklü miktarda servet bırakmak için gece gündüz çalışan, çocuklarının her yanlışını şaka olarak kabul edip gülerek karşılayan, ben yemedim o yesin, ben giymedim, o giysin, ben binmedim o binsin diyerek çocuklarına en lüks araba, ev alan anne babalar, her yılbaşı milli piyangodan büyük ikramiye kazananların yaşadıklarını, fazla değil on yıl içinde nasıl mahvolduklarını internete girin de bir bakın.

Manisa’da nice aileler tanıyorum öldükten sonra milli piyangodan ikramiye çıkar gibi arkalarında büyük servet bırakan çok ailelerin çocuğu bugün Manisa’da perişan durumdadır. Rahmetli ninemin bir sözü vardı. “**Emeksiz ekmek olmaz**” diye.

Henry Ford gibi çocuklarımıza emeksiz yemek sunmayalım.www.kadirkeskin.net